

Sygn. akt I C 1092/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Staśkiewicz

Protokolant: K. P.

po rozpoznaniu w dniu 08 grudnia 2017 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. K.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 11.521,96 zł (jedenaście tysięcy pięćset dwadzieścia jeden złotych, 96/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 3.797 zł (trzy tysiące siedemset dziewięćdziesiąt siedem złotych, 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych, 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 353,89 zł (trzysta pięćdziesiąt trzy złote, 89/100) tytułem wydatków pokrytych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 1092/16

UZASADNIENIE

Powód **P. K.** wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) **Spółki Akcyjnej w W.** kwoty **7.051,14 zł** wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 marca 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód podał, że stanowiący jego własność samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) uległ uszkodzeniom w wyniku kolizji drogowej z dnia 15 lutego 2016 r., zaś sprawca kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pozwany na podstawie sporządzonej kalkulacji ustalił koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 4.532,32 zł i taką kwotę wypłacił powodowi tytułem odszkodowania. Zdaniem powoda wskazana kwota nie odpowiada rzeczywistym kosztom naprawy i jest zaniżona z uwagi na okoliczność, że pozwany nie uznał swojej odpowiedzialności z tytułu uszkodzenia felgi, zawieszenia, przekładni kierowniczej, kratki wlotu, tablicy rejestracyjnej i błotnika, a uszkodzenia te powstały bezsprzecznie w wyniku zdarzenia z dnia 15 lutego 2016 r. W ocenie powoda koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynosi 11.583,46 zł. Dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy kwotą wypłaconą przez pozwanego a rzeczywistą wysokością kosztów naprawy.

Pismem procesowym z dnia 31 maja 2016 r. powód rozszerzył powództwo wnosząc o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwoty **11.583,46 zł** wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 marca 2016 r.

W uzasadnieniu pisma powód wskazał, że pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, odmówił wypłaty odszkodowania, w pozwie zaś omyłkowo zostało wskazane, że pozwany wypłacił kwotę 4.532,32 zł (k. 34-36).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany w pierwszej kolejności zakwestionował twierdzenie powoda, jakoby wypłacił odszkodowanie w kwocie 4.532,32 zł, albowiem decyzją z dnia 27 kwietnia 2016 r. pozwany odmówił wypłaty odszkodowania. Pozwany wskazał, że dalej kwestionuje roszczenie powoda co do zasady i podtrzymuje stanowisko zawarte w decyzji z dnia 27 kwietnia 2016 r. Analiza przedstawionych w trakcie likwidacji szkody dokumentów jak również analiza korelacji wzajemnych uszkodzeń pojazdów O. (...) nr rej. (...) i A. (...) nr rej. (...) nasuwają poważne wątpliwości co do możliwości zaistnienia szkody w rozmiarze deklarowanym w pozwie, jak również zaistnienia kolizji w ogóle. Pozwany podniósł, że przeprowadził wnikliwe postępowanie likwidacyjne w zakresie uszkodzeń pojazdu powoda i stwierdził, że zgłoszone przez niego uszkodzenia nie mogły powstać w wyniku najechania przez pojazd O. (...) nr rej. (...).

Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował również wysokość roszczenia. Wskazał, że na etapie postępowania likwidacyjnego, przed podjęciem decyzji o odmowie wypłaty odszkodowania, ustalił koszt naprawy pojazdu na kwotę 4.532,32 zł na podstawie sporządzonej przez siebie kalkulacji naprawy i koszt ten jest kosztem rzeczywistym, pozwalającym na przywrócenie pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lutego 2016 r. na rondzie przy ul. (...) w S. około g. 20.00., samochód osobowy O. (...) nr rej. (...), którym kierował B. B. uderzył w tył samochodu osobowego A. (...) nr rej. (...), którym kierował P. K.. P. K. stracił panowanie nad pojazdem i wjechał lewym przednim kołem na krawężnik po swojej lewej stronie.

Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W..

Bezsporne, nadto dowód: zeznania świadka B. B. – e-protokół z dnia 26.10.2016 r., czas nagrania od 00:04:49 do 00:16:07 – k. 109, oświadczenie – k. 13.

Powód zgłosił w (...) S.A. szkodę komunikacyjną z ubezpieczenia OC. Ubezpieczyciel sporządził kosztorys wysokości szkody w pojeździe, ustalając koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody na kwotę 4.532,32 zł brutto.

Bezsporne, nadto dowód: kosztorys k. 14-19.

Decyzją z dnia 27 kwietnia 2016 r. Towarzystwo (...) odmówiło wypłaty odszkodowania. Ubezpieczyciel wskazał, że analiza przedstawionych w trakcie likwidacji szkody dokumentów jak również analiza korelacji wzajemnych uszkodzeń pojazdów O. (...) nr rej. (...) i A. (...) nr rej. (...) nasuwają poważne wątpliwości co do możliwości zaistnienia szkody w pojeździe A. (...).

Bezsporne, nadto dowód: decyzja z dnia 27.04.2016 r. – k. 60-61.

P. K. zlecił prywatnemu rzeczoznawcy oszacowanie kosztów naprawy pojazdu. Działając na zlecenie powoda rzeczoznawca samochodowy I. S. sporządził kalkulację naprawy auta na kwotę 11.583,46 zł brutto.

Bezsporne, nadto dowód: kalkulacja naprawy – k. 20-25 .

P. K. naprawił pojazd w zakładzie naprawczym prowadzonym przez M. Z. przy ul. (...) w S.. Naprawa kosztowała ponad 10.000 zł. Za naprawę nie została wystawiona faktura bądź rachunek. Pojazd przed kolizją był w stanie dobrym, został

sprowadzony z Niemiec, powód był pierwszym właścicielem pojazdu w Polsce. Części uszkodzone podczas kolizji nie były wcześniej uszkodzone.

Bezsporne, nadto dowód: pismo M. Z. – k. 98.

W dniu 19 maja 2015 r. P. K. sprzedał pojazd A. (...) nr rej. (...) za kwotę 36.800 zł

Dowód: umowa sprzedaży – k. 93.

Do uszkodzeń samochodu A. (...) nr rej. (...) mogło dojść w wyniku uderzenia przez samochód osobowy O. (...) nr rej. (...).

Brak jest śladów materialnych potwierdzających uszkodzenia układu jezdnego i układu kierowniczego w następstwie zdarzenia drogowego z dnia 15 lutego 2016 r. Najechanie lewego przedniego koła samochodu powoda podczas kolizji na krawężnik nie skutkowało powstaniem uszkodzeń tego koła i jego zawieszenia.

Koszt przywrócenia pojazdu A. (...) nr rej. (...) do stanu sprzed kolizji z dnia 15 lutego 2016 r. wynosi 11.521,96 zł brutto. Użycie do naprawy pojazdu nowych alternatywnych części zamiennych nie daje gwarancji przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody z dnia 15 lutego 2016 r.

Dowód : pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny pojazdów – k. 117-144, pisemna opinia uzupełniająca – k. 167-170.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych w aktach sprawy i akach szkody dokumentów, którym dał wiarę w pełni wobec niekwestionowania ich przez strony i braku podstaw do zakwestionowania ich prawdziwości przez Sąd z urzędu.

Sąd oparł się na pisemnej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i wyceny pojazdów, która zasługuje na wiarę w całości. Analiza treści opinii biegłego pozwala na uznanie, że jest ona wyczerpująca, spójna i rzetelna. Biegły w sposób przekonujący uzasadnił swoje stanowisko wskazując przeprowadzone czynności i przesłanki, na których się oparł. Proces dochodzenia biegłego do wniosków stanowiących konkluzję opinii był przedstawiony w sposób logiczny i nie budzący wątpliwości Sądu.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadka B. B., albowiem są one spójne, logiczne i korespondują z dokumentami zgromadzonymi w aktach sprawy, jak również nie budziły wątpliwości biegłego powołanego w sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

W niniejszej sprawie pozwany kwestionował roszczenie powoda co do zasady jak i co do wysokości. Podniósł, że analiza przedstawionych w trakcie likwidacji szkody dokumentów jak również analiza korelacji wzajemnych uszkodzeń pojazdów O. (...) nr rej. (...) i A. (...) nr rej. (...) nasuwają poważne wątpliwości co do możliwości zaistnienia szkody w rozmiarze deklarowanym w pozwie, jak również zaistnienia kolizji w ogóle. Pozwany wywodził, że przeprowadził wnikliwe postępowanie likwidacyjne w zakresie uszkodzeń pojazdu powoda i stwierdził, że zgłoszone przez niego uszkodzenia nie mogły powstać w wyniku najechania przez pojazd O. (...) nr rej. (...). Wskazywał również, że na etapie postępowania likwidacyjnego, przed podjęciem decyzji o odmowie wypłaty odszkodowania, ustalił koszt naprawy pojazdu na kwotę 4.532,32 zł na podstawie sporządzonej przez siebie kalkulacji naprawy i koszt ten, w jego ocenie, jest kosztem rzeczywistym, pozwalającym na przywrócenie pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji

Przystępując do oceny poruszanych w niniejszym postępowaniu kwestii należało w pierwszej kolejności zważyć, iż stosownie do treści art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń

zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odpowiada co do zasady ogólnej konstrukcji z art. 822 kc i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 03.124.1152 z późn. zm.). W ustawie tej postanowiono, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Sąd zważył także, że wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 k.c. Określenie pojęć „szkody” i „odszkodowania” w razie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za szkody wyrządzone ruchem pojazdów mechanicznych, następuje na gruncie kodeksu cywilnego, bowiem zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu ponosi co do zasady odpowiedzialność w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody.

Naprawienie szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty koniecznej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem (por. wyrok SN z 07.08.2003r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410) szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać.

Nadto zważyć należało, że w myśl prezentowanego w orzecznictwie stanowiska w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., OSNC 1973/6/111 oraz z dnia 05 listopada 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186).

Ustalając w niniejszej sprawie przebieg kolizji z dnia 15 lutego 2016 r., zakres uszkodzeń pojazdu i koszt przywrócenia auta powoda do stanu sprzed szkody, Sąd oparł się na dowodzie z pisemnej opinii biegłego J. Z.. Biegły wskazał, że do uszkodzeń samochodu A. (...) nr rej. (...) mogło dojść w wyniku uderzenia przez samochód osobowy O. (...) nr rej. (...). Brak jest jednak śladów materialnych potwierdzających uszkodzenia układu jezdnego i układu kierowniczego pojazdu A. (...) w następstwie tego zdarzenia drogowego. Najechanie lewego przedniego koła samochodu powoda podczas kolizji na krawężnik nie skutkowało powstaniem uszkodzeń tego koła i jego zawieszenia. Koszt przywrócenia pojazdu A. (...) nr rej. (...) do stanu sprzed kolizji z dnia 15 lutego 2016 r. biegły oszacował na kwotę 11.521,96 zł brutto. Stwierdził również, że użycie do naprawy pojazdu nowych alternatywnych części zamiennych nie daje gwarancji przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Koszt powyższy został skalkulowany według zaleceń producenta pojazdu i przy zastosowaniu stawki roboczogodziny w kwocie 100 zł/rbg dla prac mechanicznych i blacharskich oraz 110 zł/rbg dla prac lakierniczych.

Jak już wyżej wskazano opinia biegłego jest wyczerpująca, rzetelna i wiarygodna.

Nie bez znaczenia dla oceny zasadności wniosków wynikających z opinii biegłego jest okoliczność, iż przedstawiona przez biegłego argumentacja zgodna jest ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1980 r. (sygn. III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186), zgodnie z którym przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodziły w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Jednocześnie argumentacja biegłego zgodna jest z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (por. uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Pozwany nie wykazał w toku niniejszego postępowania, aby uszkodzone części były częściami nieoryginalnymi bądź częściami niepełnowartościowymi, np. uprzednio uszkodzonymi. Ciężar dowodu powyższych okoliczności spoczywał na pozwanym. Skoro zatem ubezpieczyciel nie wykazał, aby elementy zakwalifikowane do wymiany bądź naprawy były wcześniej naprawiane, uprawnionym jest wniosek, iż uszkodzeniu uległy nieuszkodzone wcześniej części oryginalne pojazdu i ceny takich części biegły zasadnie przyjął do wyliczenia szkody.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd przyjął, że koszt naprawienia auta powoda wynosił 11.521,96 zł brutto. Taką też kwotę zasądził od pozwanego na rzecz powoda w pkt I wyroku.

O odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a także art. 817 § 1 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którymi zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Z uwagi na powyższe, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty roszczenia głównego zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 17 marca 2016 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie, Sąd powództwo oddalił jako niezasadne, o czym orzekł w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt III wyroku na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zasądając je w całości od pozwanego, albowiem powód przegrał sprawę w niewielkim zakresie (1%).

Na koszty poniesione przez powoda składa się opłata od pozwu w kwocie 580 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym, ustalone na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015. (...)), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wykorzystana zaliczka na poczet dowodu z opinii biegłego w kwocie 800 zł, tj. łącznie 3.797 zł.

Skarb Państwa poniósł tymczasowe koszty sądowe w sprawie w kwocie 353,89 zł. Na kwotę tą złożył się koszt wynagrodzenia biegłego, nie mający pokrycia w zaliczce uiszczony przez powoda.

Zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2014, poz. 1025 ze zm.) w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Zgodnie zaś z art. 113 ust. 1 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Na podstawie wskazanych przepisów Sąd w pkt IV sentencji wyroku, zgodnie z wynikiem procesu, nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku powyższą kwotę tytułem zwrotu kosztów sądowych pokrytych tymczasowo ze Skarbu Państwa.